

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **ANC FOD, s. r. o.**, se sídlem Nábřeží 737, Zlín - Pršténé, zast. JUDr. Ing. Janem Kopřivou, Ph.D., se sídlem Zahradnická 223/6, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 7. 2021, č. j. 30 Af 33/2019-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. 8917/19/5300-21441-712599 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), ve věci odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) z důvodu nesplnění podmínek dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

[2] Dne 5. 10. 2017 Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) dodatečnými platebními výměry:

- č. j. 1818625/17/3301-51521-702877, doměřil stěžovatelce DPH za zdaňovací období červenec 2014 ve výši 210 000 Kč a stanovil penále ve výši 42 000 Kč,

- č. j. 1818756/17/3301-51521-702877, doměřil stěžovatelce DPH za zdaňovací období srpen 2014 ve výši 84 000 Kč a stanovil penále ve výši 16 800 Kč,
- č. j. 1818889/17/3301-51521-702877, doměřil stěžovatelce DPH za zdaňovací období září 2014 ve výši 105 028 Kč a stanovil penále ve výši 21 005 Kč,
- č. j. 1819127/17/3301-51521-702877, doměřil stěžovatelce DPH za zdaňovací období listopad 2014 ve výši 126 000 Kč a stanovil penále ve výši 25 200 Kč,
- č. j. 1819205/17/3301-51521-702877, doměřil stěžovatelce DPH za zdaňovací období prosinec 2014 ve výši 104 972 Kč a stanovil penále ve výši 20 994 Kč (dále jen „platební výměry“).

[3] Důvodem doměření DPH bylo neprokázání pravdivosti předložených daňových dokladů č. 2014099, č. 2014109 a č. 2014162 a daňových dokladů přijatých k záloze č. 14D01 a č. 14D02 v celkové výši 630 000 Kč ze základu daně 3 000 000 Kč, kdy předmětem plnění (obchodní transakce) mělo být dodání technologie, která se skládá z těchto komponentů: lis na přesný stříh FEINTOOL SMG HFA 400 CNC, hydraulický agregát HFA 91 kW a elektrorozvodná skříň HFA. Podle správce daně stěžovatelka neprokázala, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno dodavatelem deklarovaným na daňových dokladech, tj. společností Felicite s. r. o. (dále jen „FELICITE“), jakož i v deklarovaném rozsahu, a nesplnila tak podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

[4] V žalobě stěžovatelka namítla, že žalovaný nezpochybnil existenci plnění, avšak zpochybnil pouze to, že plnění byla uskutečněna společností FELICITE. Správce daně své závěry postavil pouze na faktu, že tvrzení stěžovatelky nebylo možné u deklarovaného dodavatele ověřit, neboť je nekontaktní. Stěžovatelka uvedla, že hydraulický lis byl ve špatném technickém stavu a byl nekompletní již v okamžiku jeho koupě Ing. Petrem Sedláčkem od společnosti ŠIROKÉ (SK). Stěžovatelka však nebyla povinna tvrzení Ing. Petra Sedláčka nijak prokazovat, neboť v této souvislosti ji důkazní břemeno netížilo. Jde-li o rozpory v jednotlivých tvrzeních Ing. Petra Sedláčka týkajících se toho, zda jako subdodavatel stěžovatelky pořídil hydraulický lis včetně rozvodné skříně a agregátu, či bez tohoto příslušenství, jedná se o skutečnosti týkající se jiného subjektu, které stěžovatelka opět nemá povinnost prokazovat; to platí též pro přepravu lisu, kterou stěžovatelka nezajišťovala. Dále stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť se nevypořádal s veškerou argumentací, kterou uvedla v odvolání. Stěžovatelka tvrdí, že se o neexistenci osoby pana B. N. Dobreva a o skutečnosti, že hydraulický agregát, který se nachází v sídle společnosti ANC COMPONENTS s. r. o. (dále jen „ANC COMPONENTS“), má výkon 75 kW, nikoliv 91 kW, dozvěděla až na základě zprávy o daňové kontrole v rámci řízení o dani z příjmů právnických osob. Pro rozptýlení vzniklých pochybností stěžovatelka navrhla provést znovu svědeckou výpověď pana Ing. Marka Šenkeříka, žalovaný se však tímto návrhem nezabýval. Stěžovatelka tvrdí, že pokud měl žalovaný pochybnosti ohledně skutečného dodavatele, měl zkoumat, zda předmětná plnění nebyla zasažena podvodem na dani.

[5] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji; primárně konstatoval, že rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť odvolání stěžovatelky

pokračování

neobsahovalo námitky, se kterými se žalovaný údajně nevyřádal. Stěžovatelka rovněž nenavrhlá opakovaný výslech svědka Ing. Marka Šenkeříka. V této souvislosti krajský soud dodal, že stěžovatelka byla obeznámena s tím, že pan B. N. Dobrev jako osoba neexistuje, při ústním seznámení se s výsledky zjišťovacího řízení ze dne 1. 6. 2017. Skutečnost, že reálný výkon vyznačený na agregátu hydraulického lisu neodpovídá tomu, který je deklarován na předložených dokladech, zjistil správce daně až dne 3. 10. 2017 v rámci místního šetření prováděného v souvislosti s daňovou kontrolou na dani z příjmů právnických osob. Stěžovatelka o tom byla informována písemností ze dne 21. 12. 2017, kterou však ponechala bez reakce.

[6] Podle krajského soudu stěžovatelka založila svoji žalobní argumentaci na jistém pnutí, které panuje v judikatuře Nejvyššího správního soudu od rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, ve věci *Staviteľství Melichar*. Krajský soud však nepovažoval odkaz na tento rozsudek za příležitavý, neboť v projednávané věci se jedná o jinou situaci. Krajský soud poukázal na to, že v nyní souzené věci vyvstaly v daňovém řízení tak závažné pochybnosti, že nelze mít za prokázané samotné uskutečnění zdanitelného plnění, respektive jeho rozsah. Pochybnosti správce daně byly založeny především tím, že společnost FELICITE neposkytovala potřebnou součinnost, byla nekontaktní a adresa jejího sídla byla virtuální, přičemž v průběhu následujícího řízení tyto pochybnosti zesílily. Krajský soud proto neshledal důvod k přerušení řízení a vyčkání na výsledek řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v souvislosti s položením předběžné otázky SDEU ve věci sp. zn. 1 Afs 334/2017, *Kemwater ProChemie s. r. o.*

[7] Proti verzi událostí, kterou přdestírá stěžovatelka, svědčí svědectví pana Ing. Marka Šenkeříka (bývalého jednatele společnosti FELICITE), podle něhož byla technologie nakoupena od zcela jiné osoby než od Ing. Petra Sedláčka. Jako dodavatele označil společnosti DEEPLAY s. r. o. (dále jen „DEEPLAY“), DOTPOINT s. r. o. (dále jen „DOTPOINT“), příp. jinou společnost zajištěnou panem B. N. Dobrevem, který se následně stal jednatelem společnosti FELICITE, nicméně se ukázalo, že vůbec neexistuje. Pochybnosti vyvstaly rovněž u Ing. Petra Sedláčka, údajného subdodavatele společnosti FELICITE, podle něhož lis obsahoval jak rozvodovou skříň, tak i agregát, přičemž tyto součásti byly poškozené a vyžadovaly opravu. Z toho však plynou pochybnosti o skutečném rozsahu plnění, neboť dodání obou těchto dílů fakturovala společnost FELICITE zvlášť za nemalé částky. Skutečný výkon agregátu zjištěný při místním šetření je navíc odlišný od toho, který je uvedený ve smlouvě. Krajský soud dále poukazuje na časové nesouvislosti jednotlivých transakcí a propojení společnosti ANC COPMPONENTS, jakožto nájemce technologie se stěžovatelkou v osobě jednatele, Ing. Petra Sedláčka. Uvedené rozpory nebyly dle krajského soudu stěžovatelkou rozptýleny; stěžovatelka též nenavrhlá ani důkazy na podporu svých tvrzení, tedy že k předmětnému plnění došlo tak, jak je uvedeno na daňových dokladech. Krajský soud uzavřel, že deklarovaná plnění se neuskutečnila tak, jak tvrdí stěžovatelka.

[8] V **kasační stížnosti** stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu a namítá, že krajský soud nesprávně popsal časový sled událostí. Dle stěžovatelky ve věci není sporu o tom, že hydraulický lis, Feintool HFA 400, výrobní číslo 7/4101, existuje a je funkční a rovněž byl prokázán jeho původ. Předmětný lis byl koupen od společnosti ŠIROKÉ (SK) Ing. Petrem

Sedláčkem (jednatelem stěžovatelky). Po vzájemné spolupráci s Ing. Markem Šenkeříkem byl lis převeden do vlastnictví společnosti FELICITE, která měla za úkol lis opravit, a následně měl být převeden do vlastnictví stěžovatelky. Tento časový sled krajský soud však sporuje. Podle stěžovatelky není pravda, že by hydraulický lis prodala společnost FELICITE stěžovatelce už dne 15. 7. 2014, neboť v tento den byla pouze sjednána smlouva o koupi. K samotnému prodeji docházelo dle daňových dokladů, kterými byl postupně dodán hydraulický agregát, elektrorozvodná skříň a hydraulický lis. O obchodu mezi stěžovatelkou a společností FELICITE svědčí předávací protokol a daňové doklady. Skutečnost, že Ing. Marek Šenkeřík ve své výpovědi označil jako dodavatele montážních a servisních prací společnost DEEPLAY a DOTPOINT, je pro nárok na odpočet stěžovatelky bez významu. Stěžovatelka připustila, že možná kryl skutečné dodavatele montážních a servisních prací, avšak automatické odmítnutí jeho svědecké výpovědi by bylo v rozporu s § 92 odst. 3 daňového řádu.

[9] Nesporné je dle stěžovatelky rovněž to, že se obchod mezi Ing. Petrem Sedláčkem a společností FELICITE uskutečnil tak, jak bylo deklarováno. Daňová kontrola za zdaňovací období v roce 2014 u pana Ing. Petra Sedláčka dopadla tak, že daň na výstupu ve výši 1 193 060 Kč byla ponechána, jakož i samotný zdanitelný příjem z této transakce. Stěžovatelka se tak pozastavuje nad tím, proč je shodná transakce posuzována odlišně. Tuto skutečnost nemohla tvrdit v žalobě, neboť v době sepsu žaloby nebylo o odvolání Ing. Petra Sedláčka rozhodnuto. Na prokázání svých tvrzení stěžovatelka předložila Nejvyššímu správnímu soudu důkaz zprávu o daňové kontrole ze dne 28. 3. 2018, č. j. 417044/18/3304-60561-70766.

[10] Stěžovatelka má za to, že ve věci unesla důkazní břemeno stran prokázání uskutečněných plnění. Stěžovatelka předložila přijaté daňové doklady a též doklady k přijaté záloze, dále předložila evidenci vedenou pro účely DPH, doklady o úhradách, kupní smlouvu ze dne 15. 7. 2014 a rovněž doložila jednotlivé důkazní prostředky, které zmapovaly celý dodavatelsko-odběratelský řetězec od společnosti ŠIROKÉ až po finální dopravu ke stěžovatelce. Podle stěžovatelky tak bylo prokázáno, že plnění uskutečnila společnost FELICITE a předmětem plnění byl funkční a provozuschopný hydraulický lis Feintool HFA 400.

[11] Stěžovatelka též namítá procesní pochybení v daňovém řízení, kterého se měl žalovaný dopustit tím, že dne 22. 12. 2017 vydal sdělení č. j. 2086010/17/3301-61563-709190 (dále jen „sdělení“), jehož obsahem bylo zjištění stran místního šetření provedeného v řízení o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob. Krajský soud se mýlí, pokud dovozuje, že stěžovatelka byla se závěry o výkonu agregátu seznámena na základě předmětného sdělení. Dále stěžovatelka namítá nicotnost sdělení, popřípadě porušení § 115 odst. 2 daňového řádu.

[12] Mezi hmotněprávní podmínky na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty ve spojení se směrnicí 2006/112/ES nepatří dle stěžovatelky prokazování faktického dodavatele. V této souvislosti odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 22. 10. 2015, ve věci C-277/14, *PPUH Stehcomp*, rozsudek SDEU ve věci C-445/15, *Signun Alfa Sped*, usnesení SDEU ve věci C-610/19 *Vikingo* a rozsudek SDEU ve věci C-430/19, *SC. C. F. SRL*. Krajský soud však ustálený výklad hmotněprávních podmínek nároku

pokračování

odmítl, když rozsudek ve věci *Staviteľství Melichar* označil jako výjimku a nepřihlížel k němu.

[13] Stěžovatelka dále namítá, že v daňovém řízení nebyl zpochybněn celý rozsah plnění; žalovaný totiž nezpochybnil existenci ani dodání hydraulického lisu, ani dodání rozvodné skříně. Jeho pochybnosti vyvstaly výhradně ve vztahu k agregátu, který měl být dodán s deklarovaným výkonem 91 kW, ale při místním šetření byl zjištěn agregát o výkonu 75 kW. Krajský soud však posoudil všechny nároky na odpočet dohromady, čímž nesprávně interpretuje výsledek daňového řízení. Nejvyššímu správnímu soudu stěžovatelka navrhla, aby rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že závěry krajského soudu dostatečně reflektují individuální skutečnosti dané věci, rozsudek je zákonný a přezkoumatelný. Podle žalovaného nebyl ve věci prokázán dodavatelsko-odběratelský řetězec, jak tvrdí stěžovatelka. V této souvislosti odkazuje na bod [38] rozhodnutí o odvolání a zjištění správce daně, že předmětná technologie lisu byla přepravena na základě objednávky podnikající fyzické osoby Ing. Petra Sedláčka ze Slovenska od společnosti ŠIROKÉ dne 20. 6. 2014 přímo do sídla společnosti ANC COMPONENTS. Následný deklarovaný prodej technologie společnosti FELICITE jakož i její následný nákup od této společnosti stěžovatelkou se proto jeví jako fiktivní a stěžovatelkou účelově vykazovaný. Neexistence osoby pana B. N. Dobreva byla potvrzena na základě mezinárodní spolupráce s Bulharskem a toto zjištění je pro nyní souzenou věc důležité ve vztahu k důvěryhodnosti výpovědi Ing. Marka Šenkeříka, který jakožto bývalý jednatel společnosti FELICITE neznal žádné detaily o předmětném plnění a ve vztahu k dopravě, sestavení a odzkoušení komponentů odkázal na jiného dodavatele, resp. na některou ze společností pana B. N. Dobreva. Časový sled událostí byl dle žalovaného krajským soudem interpretován správně; krajský soud správně poukázal na skutečnost, že ještě před tím, než měl být hydraulický lis prodán společnosti FELICITE, byl přepraven Ing. Petrem Sedláčkem ze Slovenska přímo do sídla společnosti ANC COMPONENTS. Námitka, související s daňovou kontrolou na dani z příjmů fyzické osoby Ing. Petra Sedláčka není přípustná, neboť nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem; to platí rovněž o námitce porušení § 115 odst. 2 daňového řádu a námitce nicotnosti sdělení. Žalovaný dále upozornil na to, že v rozhodnutí o odvolání bylo zpochybněno tvrzení stěžovatelky o špatném technickém stavu, nefunkčnosti a nekompletnosti lisovacího zařízení při jeho koupi. Podle žalovaného všechny zjištěné skutečnosti poukazují na to, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že jí nárok na odpočet náleží. Žalovaný doplňuje, že pochybnosti ohledně rozsahu plnění plynou již ze zprávy o kontrole, když správce daně sporoval, že dílčí dodávky hydraulický agregát a elektrorozvodná skříň byly společností FELICITE uskutečněny. Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[15] V **doplnění kasační stížnosti** stěžovatelka poukázala na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, ve věci *Kemwater ProChemie s. r. o.*, který navázal na rozsudek SDEU ze dne 9. 11. 2021, ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie s. r. o.*, podle něhož dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl.

[16] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila; současně zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem sporu v nyní souzené věci zůstává otázka, zda stěžovatelka prokázala nárok na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Nárok na odpočet jí přitom nebyl uznán ze dvou důvodů. Jednak nebylo prokázáno uskutečnění plnění v jeho celém rozsahu a dále nebylo prokázáno poskytnutí plnění deklarovaným dodavatelem, tj. společností FELICITE. Nejvyšší správní soud podotýká, že v projednávané věci správce daně neodepřel stěžovateli nárok na odpočet z důvodu její účasti na daňovém podvodu či povědomosti o něm, ale z důvodu neprokázání zákonných hmotněprávních podmínek dle zákona o dani z přidané hodnoty. Nesplnění hmotněprávních podmínek je primárním důvodem nepřiznání nároku na odpočet daně; účast na daňovém podvodu je až sekundárním důvodem nepřiznání nároku na odpočet daně, tedy připadá do úvahy pouze tehdy, pokud bylo prokázáno splnění hmotněprávních podmínek.

[19] Mezi hmotněprávní podmínky se řadí faktické uskutečnění zdanitelného plnění, ze kterého je nárokován odpočet daně, přičemž plnění musí být využito k ekonomické činnosti daňového subjektu. Pokud se jedná o druhou hmotněprávní podmínku týkající se dodavatele zdanitelného plnění, její výklad nebyl judikaturou Nejvyššího správního soudu řešen jednotně. Řešení přinesl až rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS, v návaznosti na rozsudek SDEU, C-154/20, oba ve věci *Kemwater ProChemie*. Rozšířený senát v bodě [21] rozsudku č. j. 1 Afs 334/2017-208 uzavřel, že *„Soudní dvůr EU tedy potvrdil to, že postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani (v případě ČR plátce DPH) je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Nicméně připustil, že za určitých podmínek nemusí být tento dodavatel jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží osobu uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně.“* Pro odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty postačí, pokud nebyla splněna buď jen jedna z uvedených hmotněprávních podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Afs 402/2020-63).

[20] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v daňovém řízení nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní daňový subjekt, který prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání (§ 95 odst. 3 daňového řádu). Prokáže-li správce daně, že existují důvodné pochybnosti o souladu předložených dokladů se skutečností (§ 95 odst. 5 písm. c) daňového řádu), je povinností daňového subjektu doložit pravdivost svých tvrzení, průkaznost, věrohodnost a správnost daňových dokladů vztahujících se ke spornému plnění, popř. prokázat tvrzení jinými prostředky.

[21] Přílehlavě popsala rozložení důkazního břemene v daňovém řízení judikatura zdejšího soudu. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013,

pokračování

č. j. 1 Afs 21/2013-66, ve kterém zdejší soud popsal rozložení důkazního břemene následovně: „*Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Afs 14/2012-65, ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010-124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek čj. 2 Afs 24/2007-119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS čj. 1 Afs 39/2010-124, či čj. 2 Afs 24/2007-119).“ Dokazování v daňovém řízení tak není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, respektive co tvrdit měl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Zároveň platí, že není povinností orgánů daňové správy předestřít vlastní verzi skutkového děje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Afs 138/2018-52).*

[22] Stěžovatelka má za to, že v daňovém řízení unesla své důkazní břemeno stran prokázání uskutečnění jednotlivých plnění. Podle ní byl v řízení jasně prokázán obchodní řetězec, kdy na počátku stála společnost ŠIROKÉ (SK), která měla hydraulický lis, Feitool HFA 400, výrobní číslo 7/4101 prodat Ing. Petru Sedláčkovi. Ten lis prodal společnosti FELICITE, která jej následně dodala stěžovatelce. Žalovanému se přitom nepodařilo prokázat opak.

[23] Aby mohl Nejvyšší správní soud posoudit danou námitku, je potřeba připomenout fakta, která vyplývají ze spisové dokumentace.

[24] Dne 12. 6. 2014 uzavřel Ing. Petr Sedláček (který byl v rozhodné době jednatelem stěžovatelky a též společnosti ANC COMPONENTS) se společností ŠIROKÉ sídlicí na Slovensku kupní smlouvu; předmětem koupě byl mj. olejohydraulický jemnozrný automat, výrobce Feitool SMG, typ HFA 400 CNC, výrobní číslo 74101, rok 1984. Ing. Petr Sedláček předmětný stroj osobně převzal, zaplatil a zařídil jeho přepravu, která se uskutečnila prostřednictvím společností COMPLEX CARGO s. r. o. a ŠTENCEL TRANSPORT s. r. o. přímo do sídla společnosti ANC COMPONENTS, kde sídlí rovněž stěžovatelka, kam byl doručen dne 20. 6. 2014. Ing. Petr Sedláček dne 28. 7. 2014 prodal

stroj Feitool SMG HFA 400 CNC společnosti FELICITE za cenu 1 193 060 Kč vč. DPH (viz daňový doklad č. 214016062).

[25] Dne 15. 7. 2014 uzavřela stěžovatelka se společností FELICITE kupní smlouvu, jejímž předmětem plnění bylo dodání lisu na přesný stříh SMG HFA 400 CNC v hodnotě 1 600 000 Kč, hydraulický agregát HFA 91 kW v hodnotě 1 000 000 Kč a elektrorozvodnou skříň HFA v hodnotě 400 000 Kč (částky jsou uvedeny bez DPH). Ve vztahu k dodání jednotlivých částí předmětu plnění stěžovatelka doložila daňový doklad 2014099 ze dne 30. 7. 2014, týkající se SMG HFA hydraulický agregát 91 kW, daňový doklad č. 2014109 ze dne 29. 8. 2014, týkající se elektrorozvodné skříňe, daňový doklad č. 14D01 ze dne 30. 9. 2014 a daňový doklad č. 14D02 ze dne 3. 11. 2014, které se týkaly hydraulického lisu typu Feitool SMG HFA 400 CNC a daňový doklad č. 2014162 ze dne 2. 12. 2014. Stěžovatelka rovněž předložila k jednotlivým plněním dodací listy a přijaté faktury od společnosti FELICITE a též výpis bankovního účtu, kde jsou zaznamenány jednotlivé platby na účet společnosti FELICITE. Hydraulický lis byl následně předán do nájmu společnosti ANC COMPONENTS.

[26] Na tomto místě Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud popsal sled událostí přesně podle předložených dokumentů (bod [17] napadeného rozsudku). Je v celku logické, pokud se krajský soud pozastavil nad tím, že ke sjednání kupní smlouvy mezi společností FELICITE a stěžovatelkou došlo dříve, než byl stroj (hydraulický lis SMG HFA 400 CNC) převeden na společnost FELICITE. Tato informace sama o sobě sice nezakládá tak silné pochybnosti, aby mohla vyvrátit stěžovatelkou prezentovanou verzi událostí, avšak v souvislosti s dalšími okolnostmi (viz dále) může její verzi přinejmenším relativizovat.

[27] Z předložené spisové dokumentace dále plyne, že pochybnosti správce daně nastaly ve chvíli, kdy se mu nepodařilo obchodní transakci ověřit u místně příslušného správce daně společnosti FELICITE. Tato společnost totiž byla pro správce daně nekontaktní, neposkytovala součinnost a na adrese sídla se fakticky nenacházela. Správce daně proto vyzval stěžovatelku k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet. V reakci na tuto výzvu stěžovatelka mj. uvedla, že předmětné stroje dodala a zprovoznila společnost FELICITE, která taktéž zajišťovala montáž technologie. K prokázání dodávky stroje stěžovatelka navrhla výslech svědka, jednatele společnosti FELICITE Ing. Marka Šenkeříka. Stěžovatelka dále doložila fotokopii výrobního štítku typ HFA 400, číslo 7/4101, rok 1986.

[28] Svědek Ing. Marek Šenkeřík vypověděl, že společnost FELICITE v rozhodném období neměla žádné další zaměstnance ani výrobní či skladovací prostory. Poptávaný lis společnost FELICITE sehnala, dodala a sám kupující ověřil, že stroj je ve stavu odpovídajícím kupní ceně. Doklady vztahující se k funkční technologii byly předány panu Ing. Petru Sedláčkovi, přičemž tyto doklady fyzicky předal dodavatel společnosti FELICITE, který technologii fyzicky přivezl a zprovoznil. Zároveň Ing. Marek Šenkeřík stvrdil svůj podpis na předávacím protokolu o převzetí a přezkoušení technologie ze dne 2. 12. 2014. Přepravu stroje měla zajišťovat dodavatelská firma. Odkud byl stroj převezen ani jiné detaily přepravy Ing. Marek Šenkeřík neznal. K nákupu technologie společností FELICITE svědek uvedl, že spolupracoval s firmami pana B. N. Dobrega a jako možné dodavatele označil společnost DEEPLAY, DOTPOINT či jinou společnost B. N. Dobrega; tato technologie měla být zaplácena v hotovosti, přičemž peníze byly panu B. N.

pokračování

Dobrevovi předány v autě buď v Praze, Kroměříži nebo ve Zlíně. Účetnictví společnosti FELICITE za rok 2014 předal panu B. N. Dobrevovi (který se stal dne 3. 12. 2014 novým jednatelem společnosti FELICITE – pozn. NSS). Ing. Marek Šenkeřík potvrdil, že dodal stěžovatelce veškeré položky v plném rozsahu dle smlouvy.

[29] Jde-li o zmiňované společnosti DEEPLAY a DOTPOINT, dle zjištění správce daně obě tyto společnosti v rozhodné době měly jediného společníka, a sice již zmiňovaného pana B. N. Dobrevu; obě společnosti sídlily na virtuálním místě a neplnily své daňové povinnosti. V součinnosti s Policií ČR správce daně zjistil, že pan B. N. Dobrev neexistuje. Na základě těchto zjištěných skutečností správce daně uzavřel, že společnost FELICITE nemohla komponenty hydraulický agregát HFA 91 kW a elektrorozvodnou skříň uvedenou v kupní smlouvě od svých dodavatelů nakoupit a tudíž je nemohla stěžovatelce dodat.

[30] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že svědecká výpověď Ing. Marka Šenkeříka do řízení vnesla značné rozpory. Primárně nelze přehlédnout, že Ing. Marek Šenkeřík představil zcela novou verzi o tom, odkud předmětné zboží mělo pocházet, kdo jej stěžovatelce fakticky dodal a jakým způsobem vůbec bylo plněno a kdo byl u předání celé technologie, přičemž jeho verze se podstatně míjí s tím, co uvedla stěžovatelka a co vyšlo najevo v daňovém řízení na základě vyhledávací činnosti správce daně. Tyto rozpory pečlivě zmapoval žalovaný (viz bod [32], [33] a [38] rozhodnutí žalovaného) a dovedil z toho, že svědecká výpověď Marka Šenkeříka je nedůvěryhodná a nemůže sloužit jako důkaz o deklarovaném plnění (viz bod [38] rozhodnutí žalovaného). Závěry žalovaného potvrdil rovněž krajský soud (viz bod [15] a [16] napadeného rozsudku).

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry žalovaného. V rámci daňového řízení bylo dostatečně podloženo, že hydraulický lis SMG HFA 400 CNC byl na základě objednávky Ing. Petra Sedláčka přepraven ze Slovenska do sídla společnosti ANC COMPONENTS a dále se měl tentýž lis stát předmětem přeprave ve shora identifikovaném obchodním řetězci. Výpověď Ing. Marka Šenkeříka je s tímto v přímém rozporu. Navíc jeho výpověď byla obecná, povrchní a obsahovala nekonkrétní a rozporuplná sdělení, která nemohla prokázat, že by se plnění mohla vůbec uskutečnit. Prakticky Ing. Marek Šenkeřík tvrdil, že předmět plnění měly dodat zcela jiné společnosti (DEEPLAY, DOTPOINT či jiná společnost B. N. Dobrevu), které však nedokázal jednoznačně identifikovat. Navíc, na základě vyhledávací činnosti správcem daně bylo zjištěno, že tyto společnosti v rozhodné době neplnily své daňové povinnosti, sídlily na virtuálním místě, neměly žádné zaměstnance a jejich jediným jednatelem byl B. N. Dobrev, který neexistuje.

[32] Stěžovatelka se mýlí, pokud se domnívá, že osoba pana B. N. Dobrevu je v dané věci zcela nepodstatná. Byl to právě Ing. Marek Šenkeřík, který na tuto osobu poukázal a konstatoval, že ve spolupráci s ní plnění dodal. Je tedy logické, že se správce daně zabýval touto osobou a snažil se ji dohledat. Skutečnost, že osoba B. N. Dobrevu neexistuje, opět znemožnila správci daně ověřit verzi, kterou předestřel Ing. Marek Šenkeřík (jehož výslech byl navržen stěžovatelkou za účelem odstranění pochybností).

[33] Nelze rovněž přisvědčit stěžovatelce v tom, že automatické odmítnutí svědecké výpovědi Ing. Marka Šenkeříka jí znemožnilo unést důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu. Je totiž zjevné, že k žádnému „automatickému“ odmítnutí tohoto

důkazu ze strany správce daně ani žalovaného nedošlo. Své závěry oba orgány pečlivě odůvodnily (viz s. 11 a 12 zprávy o daňové kontrole č. j. 172115/17/3301-61563-709190 a již zmíněné body [32], [33] a [38] rozhodnutí žalovaného) a z jejich úvah je zřejmé, proč výpověď Ing. Marka Šenkeříka považovaly za nevěrohodnou. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a nadto ve shodě s krajským soudem poznamenává, že o faktickém průběhu dodání plnění mohla stěžovatelka navrhnout jiný důkazní prostředek, jako je například výslech některého ze svých zaměstnanců. Nacházel-li se totiž hydraulický lis od jeho dodání ze Slovenska po celou dobu v sídle stěžovatelky (resp. společnosti ANC COMPONENTS), mohl kdokoliv z jejich zaměstnanců či jiných přítomných osob dosvědčit okolnosti ohledně opravy nebo komplementace celé technologie, resp. dodání předmětného plnění.

[34] Specifické je rovněž postavení Ing. Petra Sedláčka. Ten v daném řetězci figuroval jako podnikající fyzická osoba, když zakoupil hydraulický lis SMG HFA 400 CNC od společnosti ŠIROKÉ a současně vystupoval jako jednatel stěžovatelky a společnosti ANC COMPONENTS. Na tuto skutečnost správně poukazoval rovněž žalovaný (viz bod [38] napadeného rozhodnutí). V rámci daňového řízení na základě mezinárodní výměny informací bylo mj. prokázáno, že Ing. Petr Sedláček převzal předmětný hydraulický lis od společnosti ŠIROKÉ a přitom zkontroloval jeho technický stav. Jak už bylo mnohokrát zmíněno, hydraulický lis byl přepraven od společnosti ŠIROKÉ přímo do sídla společnosti ANC COMPONENTS (kde v rozhodné době měla sídlo též stěžovatelka). Podle krajského soudu byl hydraulický lis dodán od společnosti ŠIROKÉ včetně jeho komponentů (hydraulický agregát a elektrorozvodná skříň) ve špatném technickém stavu, což plyne též z vyjádření Ing. Petra Sedláčka učiněného při místním šetření, které proběhlo dne 3. 10. 2017 v rámci daňové kontroly na dani z příjmů právnických osob. Stěžovatelka tuto skutečnost v kasační stížnosti nesporeovala. Rozpor, který nastal v důsledku toho, že zástupce stěžovatelky v odpovědi na výzvu k dokazování skutečností ze dne 17. 5. 2017, evid. pod č. j. 1551186/17, naopak uvedl, že Ing. Petr Sedláček pořídil hydraulický lis bez rozvodné skříně a hydraulického agregátu, sama stěžovatelka v žalobě bagatelizovala.

[35] Odpověď na otázku, v jakém stavu byl hydraulický lis, popřípadě jeho komponenty doručeny od slovenské společnosti do sídla ANC COMPONENTS, je přitom důležitá pro zjištění toho, jaké plnění vůbec mělo být společností FELICITE poskytnuto (zda se jednalo o opravu či dodání nových komponentů). Jediný, kdo mohl na tuto otázku odpovědět, byl jednatel stěžovatelky Ing. Petr Sedláček, neboť zboží od společnosti ŠIROKÉ kupoval a též ho převzal.

[36] V rámci místního šetření při daňové kontrole na dani z příjmů právnických osob bylo potvrzeno, že se v sídle společnosti ANC COMPONENTS nachází hydraulický lis SMG HFA 400, výrobní číslo 7/4101, rok výroby 1986, hydraulický agregát s výkonem 75 kW, rok výroby 1986 i elektrorozvodná skříň HFA, rovněž s rokem výroby 1986. Hydraulický agregát však měl mít dle smlouvy výkon 91 kW. S těmito zjištěními byla stěžovatelka seznámena na základě sdělení ze dne 21. 12. 2017.

[37] Na základě shora popsanych skutečností žalovaný dospěl k závěru, že předmětné plnění od společnosti FELICITE se jeví jako fiktivní a účelově vykazované. Dle jeho názoru vše nasvědčuje závěru o obchodních transakcích mezi nastrčenými články řetězce, kdy jejich jednotícím prvkem je osoba Ing. Petra Sedláčka. Stěžovatelce se nepodařilo

pokračování

vyvrátit pochybnosti správce daně, a tudíž neunesla své důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu (bod [38] a [39] rozhodnutí žalovaného). Rovněž krajský soud v bodě [13] svého rozsudku uvedl, že v daném řízení nelze mít za prokázaný rozsah poskytnutého plnění, respektive lze pochybovat o jeho samotném uskutečnění.

[38] S výše uvedeným se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Je zřejmé, že v řízení nebyla zpochybněna toliko osoba dodavatele stěžovatelky, ale též uskutečnění plnění jako takového. V tomto ohledu nelze souhlasit se stěžovatelkou, že zpochybněno bylo toliko dodání hydraulického agregátu, u kterého byly při místním šetření zjištěny jiné technické parametry, než jaké byly uvedeny ve smlouvě a daňovém dokladu č. 2019049. Z rozhodnutí žalovaného jasně plyne, že správce daně zpochybnil údaje na předložených daňových dokladech co do faktického uskutečnění plnění a též co do osoby dodavatele, přičemž tyto pochybnosti se stěžovatelce nepodařilo rozptýlit.

[39] Jak bylo výše popsáno, v průběhu místního šetření bylo zjištěno, že v prostorách sídla společnosti ANC COMPONENTS (a stěžovatelky) se nachází výše specifikovaný hydraulický lis, vč. jeho komponentů. Logická se proto jeví úvaha stěžovatelky, že k uskutečnění zdanitelného plnění muselo dojít. Tuto úvahu je však nutno posoudit v kontextu okolností, jež danou věc od počátku provázejí. Tím má Nejvyšší správní soud především na mysli skutečnost, že předmětné stroje byly do sídla společnosti ANC COMPONENTS dodány ještě před tím, než do obchodního řetězce vůbec měla vstoupit společnost FELICITE, a na tomto místě zůstaly po celou dobu, kdy mělo dojít k realizaci obchodních transakcí (což stěžovatelka nikdy nespороvala). Nejvyšší správní soud proto nemá pochybnosti o tom, že hydraulický lis, včetně jeho komponentů se v sídle společnosti ANC COMPONENTS nachází. To však ještě neznamená, že celou technologii dodala či opravila společnost FELICITE. Jinak řečeno, existence předmětné technologie v sídle společnosti ANC COMPONENTS ještě nesvědčí o tom, že dodání technologie, respektive uskutečnění plnění, proběhlo tak, jak je zachyceno na předložených daňových dokladech, respektive, že k němu vůbec došlo. V tomto směru Nejvyšší správní soud připouští, že poněkud zavádějící je konstatování správce daně, který uvedl, že k plnění došlo. Nicméně i z obsahu daňové kontroly a především pak z rozhodnutí žalovaného je zřejmý závěr o tom, že plnění bylo fiktivní, tedy, že nebylo uskutečněno tak, jak deklarovala stěžovatelka. (viz bod [38] a [39] rozhodnutí žalovaného).

[40] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelce se nepodařilo prokázat hmotněprávní podmínky dle § 72 a § 73 zákona o DPH. Stěžovatelka sice přeložila formálně bezvadné dokumenty týkající se předmětu plnění, avšak formálně správný daňový doklad k uplatnění nároku na odpočet nepostačuje v situaci, kdy o faktickém průběhu sporných plnění existují pochybnosti, neboť nárok na odpočet má základ ve faktické existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně, nikoli ve formálním dokladu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71). Pokud tedy správci daně vzniknou pochybnosti ohledně správnosti určitého daňového dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění, daňový doklad ztrácí svoji důkazní hodnotu a nárok na odpočet daně je třeba prokázat jinými způsoby předvídanými daňovým řádem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61). Správce daně nashromáždil dostatečné kvantum důkazů, které zpochybňují faktické plnění ze strany společnosti FELICITE a tím zpochybnil rovněž údaje uvedené na daňových dokladech. Vzniklé pochybnosti se však stěžovatelce

nepodařilo uspokojivě vysvětlit. Odkázat lze též na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, podle které „*prokazování nároku na odpočet daně je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno*“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007-84, ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71 a ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103).

[41] Stěžovatelka ve svých kasačních podáních, reagovala na judikatorní obrat jenž nastal poté, co bylo rozhodnuto SDEU rozsudkem ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20 *Kemwater ProChemie*, který byl promítnut do rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, vydaného v téže věci. Podle této judikatury zjednodušeně řečeno již nemusí být jednoznačně identifikován dodavatel zboží, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že dodavatel (jakýkoli) postavení plátce daně z přidané hodnoty měl. V nyní souzené věci však nebyla zpochybněna toliko identita dodavatelky, nýbrž žalovaný primárně vychází ze závěru o tom, že nebylo prokázáno faktické plnění. Tento důvod sám o sobě obstojí jako důvod pro odepření odpočtu DPH, a proto se kasační soud dopady této judikatury ve vztahu k prokázání dodavatele zboží jako plátce DPH v nyní souzené věci dál nezabýval. Ostatně, Nejvyšší správní soud opakovaně též uvedl, že nová judikatura nepředstavuje jakýsi paušální poukaz na zrušení všech zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci *Kemwater ProChemie*, bez ohledu na okolnosti konkrétní věci (srov. rozsudky ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43, a ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-59). To plně platí i pro posuzovanou věc.

[42] Jde-li o odkaz na rozsudek ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, ve věci *Staviteľství Melichar*, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka byla stěžovatelkou uplatněna jak v odvolání, tak v žalobě, přičemž žalovaný se s ní vypořádal v bodě [43] a krajský soud v bodě [12]. Jak žalovaný, tak krajský soud se přitom shodli na tom, že závěry ve věci *Staviteľství Melichar* jsou excesivní a vybočují z dosud ustálené judikatury. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a odkazuje na již zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu ve věci *Kemwater ProChemie*, kde se kasační soud v bodě [33] vyjádřil tak, že rozsudek ve věci *Staviteľství Melichar* šel odlišnou cestou, neboť vůbec nepovažoval otázku prokazování toho, „*zda dodavatel byl plátcem DPH, nebo nikoliv, za podstatnou pro posouzení věci. Došel totiž k závěru, že neznámá identita dodavatele by mohla brát roli až v případě, že by byl shledán podvod na DPH. SDEU však jasně potvrdil, že prokázání splnění hmotněprávních podmínek a podvodu na DPH jsou odlišné otázky. Je tak zřejmé, že rozsudkem SDEU Kemwater ProChemie byly dosavadní závěry judikatury NSS buď popřeny (rozsudek Staviteľství Melichar), nebo významně doplněny (zbývající judikatura)*.“

[43] Námitkou porušení § 115 odst. 2 daňového řádu a námitkou nicotnosti sdělení správce daně ze dne 22. 12. 2017 se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť tato nebyla uplatněna v žalobě, a proto je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. To platí rovněž ohledně nově uplatněné námitky týkající se kontrolního zjištění u Ing. Petra Sedláčka ve věci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že stěžovatelka tuto námitku mohla prokazatelně vznést v žalobě ze dne 6. 5. 2019, neboť již tehdy bylo ve věci odvolacím

pokračování

orgánem rozhodnuto. Pokud jde o příloženou zprávu o daňové kontrole ze dne 28. 3. 2018, č. j. 417044/18/3304-60561-70766, Nejvyšší správní soud k ní nemohl přihlížet, neboť se jedná o skutečnost, kterou stěžovatelka uplatnila až poté, kdy bylo vydáno napadené soudní rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[44] Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 493/2019-32 ve věci *FILÁK s. r. o.* neshledal soud jako přílehlavý, neboť v této věci kasační soud řešil otázku, zda mohl být stěžovateli odepřen nárok na odpočet DPH z důvodu účasti na daňovém podvodu, přičemž chybějící daň byla identifikována poté, co byla jinému subjektu v jiném řízení stanovena daň správcem daně a tento subjekt ji nezaplatil. Pokud jde o rozsudek SDEU ze dne 22. 10. 2015 ve věci C-277/14 *PPUH, Stehcemp*, ze dne 10. 11. 2016 ve věci C-446/15, *Signum Alfa Speed*, Nejvyšší správní soud odkazuje ne body [43] a [47] rozhodnutí žalovaného, který se touto judikaturou detailně zabýval a též vysvětlil, proč ji v nyní souzené věci nelze aplikovat; s vyslovenými závěry se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto je považuje za zbytečné znovu opakovat. K usnesení SDEU ze dne 3. 9. 2020, ve věci C-610/19, *Vikingo Fővállalkozó Kft. a Crewprint Kft. v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága* v němž Soudní dvůr uvedl, že v zásadě nelze odepřít nárok na odpočet daně osobě povinné k dani v případě, pokud daňové doklady nelze považovat za věrohodné z důvodu, že vystavitel těchto dokladů (tj. dodavatel plnění) nedisponoval potřebnými zdroji k uskutečnění plnění a ve skutečnosti bylo pořízeno od jiné osoby povinné k dani, jejíž totožnost nebyla určena, soud dodává, že případ stěžovatelky se od případu zde řešeného liší, neboť správci daně nevznikly pochybnosti pouze o osobě dodavatele předmětného plnění, nýbrž rovněž také o rozsahu a předmětu plnění. Konečně ani rozsudek SDEU ze dne 4. 6. 2020, ve věci C-430/19, *SC C.F. SRL v. A.J.F.P.M. a D.G.R.F.P.C* není nyní aplikovatelný, neboť důvodem pro odepření nároku na odpočet DPH v nyní souzené věci byly pochybnosti správce daně, které byly podloženy množstvím nesrovnalostí, které v řízení vplynuly, a tedy nárok nebyl odepřen toliko z toho důvodu, že by stěžovatelka nepředložila jiný důkaz, než fakturu.

[45] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[46] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu

